

Rådgivende uttalelse:

- Dato:** 18. oktober 2010
- Sak:** 10/2
- Klager:** A kommune
- Advokat
for kommunen:** Advokat B
- Innklaget:** Staten v/Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir)
Postboks 8130 Dep
0030 Oslo
- Nemnda:** Tingrettsdommer Kim Heger (leder), advokat Kristel Heyerdahl og
assisterende kommuneadvokat i Oslo, Ola Rømo.
- Avgjørelsesform:** Nemndas avgjørelse er fattet i nemndsmøte basert på partenes skriftlige
fremstilling.
- Saken gjelder:** Saken gjelder A kommunes krav om dekning av utgifter utover kommunal
egenandel for en ungdoms opphold ved den private barnevernsinstitusjonen
C i D kommune.

A = kommune
B = kommuneadvokat
C = institusjon 1
D = kommune 2
E = gutt
F = sykehus
G = institusjon 2
H = lege

I møte 18. oktober 2010 fattet Barnevernets tvisteløsningsnemnd i sak 10/2 slik

R å d g i v e n d e u t t a l e l s e :

Saken gjelder kommunens krav om dekning av utgifter ut over kommunal egenandel for en ungdoms opphold ved privat barnevernsinstitusjon fra plassering juni 2008.

Ved stevning av desember 2009 til F tingrett anla A kommune sak mot staten vedrørende statlig regions barnevernsmyndighets økonomiske ansvar for tiltak etter barnevernloven. Kommunen og staten ble i april 2010 enige om å stanse saken ved tingretten og å forelegge tvisten for herværende nemnd.

Ved klage av 10. mai 2010 fra advokat B brakte A kommune saken inn for nemnda. Innklagede innga rettidig tilsvaer 3. juni 2010 og aksepterte samtidig nemndsbehandling. Innklagede har i skriv av 11. juni 2010 gitt ytterligere bemerkninger til klagers saksfremstilling, mens advokat B i brev av 18. august 2010 har gitt ytterligere kommentarer.

Sakens bakgrunn

Saken gjelder gutt født 1993. Han har tidlig fått diagnosen ADHD og Asbergers syndrom, og er evnetestet til en IQ på 75.

Tidlig i 2007 var det enighet om at det måtte etableres et tverrfaglig tilbud i kommunen for E. Fra januar 2007 fikk han tilbud om avlastningsopphold ved C annenhver helg i henhold til lov om sosiale tjenester og i regi av barneverntjenesten og psykiatritjenesten i kommunen. juni 2007 ble han akutt plassert ved G ungdomshjem, hvor han var frem til desember 2007.

Etter en del kontakt mellom kommunen og Bufetat i 2007 og 2008, hvor det var enighet om behov for tiltak og tverrfaglig innsats for ivaretagelse av Es og hans families behov, fremmet kommunen sak for fylkesnemnda med krav om omsorgsovertagelse og fortsatt plassering på C, jfr. barnevernloven § 4-12 bokstav a og § 4-12 bokstav b. Fylkesnemnda fattet vedtak oktober 2008 hvor kommunens begjæring ble tatt til følge og besluttet omsorgsovertagelse og fortsatt plassering på C, jfr. barnevernloven § 4-12 bokstav a og § 4-12 bokstav b.

Kommunen ba i brev av 2008 om at Bufetat refunderte kommunens utlegg til C utover kommunal egenandel. Det totale refusjonskravet var da kr. 464 276. Bufetat avviste kravet i brev av 2008 under henvisning til at plasseringen på C var et tilbud som kommunen selv hadde vært ansvarlig for både faglig og økonomisk.

Partenes anførsler

Klager, A kommune, har i det vesentlige gjort gjeldende at E har betydelige adferdsforstyrrelser og hyppige utageringer med skadeverk til følge. Det har vært satt inn hjelpetiltak i hjemmet, og E har også vært akutt plassert på statlige ungdomshjem i korte perioder.

Sommeren 2008, hvor E fortsatt var under familiens omsorg, ble han frivillig plassert på den private institusjonen C. I kommunens videre samtale med Bufetat var det enighet om at E trengte et annet tiltak enn det C kunne tilby. På grunn av hans diagnoser mente Bufetat at det mest aktuelle plasseringsalternativ ville være å bygge opp et enetiltak i hjemkommunen tilpasset hans diagnoser. Disse hjelpetiltak måtte da være tuftet på et annet lovverk enn barnevernloven.

I brev av august 2008 fra Bufetat til kommunen konkluderer Bufetat slik:

Hvorvidt det er nødvendig å overta omsorgen for å kunne sikre han den hjelp han har rettmessig krav på, overlates til Fylkesnemnda for sosiale saker å bestemme.

Saken ble etter dette brakt inn for Fylkesnemnda med begjæring om omsorgsovertagelse og plassering på institusjon, jfr. barnevernloven § 4-12 bokstav a og b. Fylkesnemnda fattet vedtak oktober 2008 hvor begjæringen ble tatt til følge.

Om valg av plasseringssted uttalte fylkesnemnda følgende:

Ovennevnte forhold er svært alvorlige, men endrer likevel ikke nemndas vurdering av C som et velegnet plasseringssted. Flere av de ansatte har oppnådd et godt forhold til E, man er oppmerksom på hans behov for en-til-en kontakt samtidig som man sørger for at han omgås jevnaldrende, og institusjonen har et fleksibelt boligsystem hvor man kan foreta tilpasninger basert på Es utvikling.

Etter dette har E vært plassert på C i overensstemmelse med fylkesnemndas vedtak. Imidlertid har Bufetat ikke refundert utgifter utover kommunal egenandel, jf. Barnevernloven § 9-4 jfr. § 9-5.

Det fremkommer av rundskriv Q-06/2007 at det er det kommunale barnevern som bestemmer om en ungdom har behov for plassering i institusjon, mens det statlige barnevernet bestemmer hvilket institusjonstilbud som skal gis. I følge barnevernloven § 4-12 og § 4-14 er det fylkesnemnda som bestemmer omsorgsovertagelse og plasseringsalternativ. I rundskriv Q-06/2007 heter det i pkt. 2.2.2 bl.a.:

Fylkesnemnda kan i sitt vedtak stille vilkår når det gjelder plassering utenfor hjemmet, for eksempel at barnet skal plasseres i en annen bestemt institusjon. Både statlig regional myndighet og kommunen er bundet av et slikt vedtak. Plassering i en konkret kommunal eller privat institusjon forutsetter at den aktuelle institusjonen er godkjent i henhold til

barnevernloven og de forskrifter som gjelder for den, og ellers drives på en forsvarlig måte.

Det anføres at i den utstrekning fylkesnemnda finner det hensiktsmessig, riktig og nødvendig å plassere barn i en konkret navngitt institusjon, uavhengig regional myndighets tilsagn, så har den anledning til det i medhold av ovennevnte regelverk. Likeledes anføres at dersom denne adgang skal ha noe som helst reelt innhold, så må en slik adgang til direkteplassering også utløse en betalingsplikt i henhold til barnevernloven § 9-4.

På bakgrunn av ovennevnte må Bufetat ha en betalingsplikt i henhold til § 9-4 som følge av fylkesnemndas vedtak.

Innklagede, Bufetat, har i det vesentlige gjort gjeldende at tiltaket ikke var forhåndsklarert med Bufetat, i tillegg til at Bufetat på plasseringstidspunktet ikke hadde rammeavtale med C om denne type plassering. Dette må ha til følge at Bufetats betalingsforpliktelse bortfaller.

Det er staten som er tillagt institusjonsansvar for å legge til rette for en best mulig plassutnyttelse samtidig som det enkelte barns behov ivaretas. Det forutsettes at konkrete institusjonsplasser som foreslås for fylkesnemnda er forhåndsklarert med Bufetat. Departementet har i skriv påpekt at fylkesnemnda og Bufetat er bundet av reglene om godkjenning av institusjoner og lov om offentlige anskaffelser. Dette begrenser statens betalingsforpliktelse etter barnevernloven § 9-4, jfr. departementets brev av 6. november 2009 til rundskriv Q-06/2009.

Subsidiært anføres at historikken i saken viser at omsorgssvikten ikke er årsaken til at plassering utenfor hjemmet er nødvendig. Det er heller ikke noe som tyder på at Es funksjonshemninger er forårsaket av omsorgssvikt. Funksjonshemningene er mest sannsynlig hovedårsaken til at det måtte settes inn særskilte tiltak. Det er ikke usannsynlig at E vil ha langvarig behov for heldøgns omsorgstjenester på grunn av funksjonshemningene.

Nemndas bemerkninger:

1.

Høsten 2007 utarbeidet det daværende Barne- og likestillingsdepartementet rundskriv Q-06/2007 om oppgave- og ansvarsfordeling mellom kommuner og statlige barnevernsmyndigheter og om betalingsordninger i barnevernet ("betalingsrundskrivet"). Ved praktiseringen av rundskrivet erfarte staten og kommunene at det er vanskelig å unngå gråsoner hva gjelder oppgave- og betalingsansvaret i enkelte av disse sakene.

I samarbeidsavtale av 19. august 2008 mellom Kommunens Sentralforbund (KS) og Regjeringen/ ved daværende Barne- og likestillingsdepartementet om utvikling av barnevernet, ble partene enige om å etablere et tvisteløsningsorgan for de såkalte "gråsonesaker". Dette er saker der det er

tvist mellom kommune og stat om grensen mellom statens betalingsansvar etter barnevernloven og kommunens betalingsansvar etter annen lovgivning. Gråsonesakene oppstår der et barn har behov for tiltak både etter barnevernloven og andre velferdslover.

På bakgrunn av ovennevnte opprettet partene 1. januar 2010 Barnevernets tvisteløsningsnemnd. Nemnda er et uavhengig organ som skal gi rådgivende uttalelser i gråsonesaker som begge parter velger å bringe inn for nemnda. Nemndas uttalelse er ikke rettslig bindende.

Barnevernets tvisteløsningsnemnd består av leder og seks medlemmer – alle jurister. Leder er utnevnt av departementet i samarbeid med KS, mens tre medlemmer er utnevnt av departementet på fritt grunnlag og tre medlemmer er utnevnt etter forslag fra KS. Nemnda settes i hver sak med lederen og ett medlem fra gruppen som er oppnevnt på fritt grunnlag og ett medlem fra gruppen som er oppnevnt etter forslag fra KS.

KS og departementet utarbeidet saksbehandlingsregler for nemnda (datert 17. november 2009) og for nemndas sekretariat.

2.

Det rettslige utgangspunkt om fordeling av utgifter i barneverntjenesten følger av barnevernloven § 9-4 og § 9-5:

§ 9-4. Statlig regional barnevernmyndighets økonomiske ansvar for barneverntjenesten

Når det gjelder barn under 20 år som blir plassert i fosterhjem eller institusjon eller får opphold i senter for foreldre og barn, skal statlig regional barnevernmyndighet dekke den del av kommunens utgifter som overstiger det kommunen plikter å betale etter § 9-5.

§ 9-5. Statlig regional barnevernmyndighets rett til å kreve refusjon fra kommunen.

Den kommune som har søkt om inntak for et barn i institusjon eller for barn og foreldre i senter for foreldre og barn, skal yte delvis refusjon av oppholdsutgifter til statlig regional barnevernmyndighet etter satser fastsatt av departementet. Det kan også fastsettes satser for kommunal refusjon ved inntak i institusjon eller senter for foreldre og barn med tilknyttet spesialisttjeneste etter denne loven. Departementet kan gi forskrifter om refusjonsordningen

Med hjemmel i barnevernloven § 9-5 er det gitt forskrift om statlig regional barnevernmyndighets rett til å kreve refusjon fra kommunen for opphold i institusjon (FOR-2003-11-26-1397). Satsene fastsettes hvert år i statsbudsjettet, jfr. forskriften § 4, og meddeles i departementets årlige rundskriv (se for eksempel rundskriv Q-2010-9001). Etter dette vil statlig regional

barnevernmyndighet refundere kommunens oppholdsutgifter til fosterhjems plassering i den utstrekning de overstiger den fastsatte sats per plass per måned..

Barn og ungdom med funksjonshemninger - og som samtidig har behov for barneverntjenester - kan ha rett til både statlige spesialisthelsetjenester, kommunal omsorg og behandling og tjenester etter barnevernloven. Dette innebærer at et barn med sammensatte problemer som er plassert i barneverninstitusjon også har rett til hjelpetiltak etter annet lovverk. I dette skjæringsfeltet mellom statlige og kommunale ansvarsområder oppstår et kostnadsfordelingsspørsmål som ikke er løst i de ovennevnte lover og forskrifter. I det såkalte betalingsrundskrivet Q-6/2007 fra det daværende barne- og likestillingsdepartementet er det forsøkt oppstilt retningslinjer for håndtering av dette kostnadsfordelingsspørsmålet.

Det fremgår av innledningen til betalingsrundskrivet at formålet er å *”sikre mest mulig ensartet forståelse og praktisering i hele landet når det gjelder oppgave-, ansvars- og utgiftsfordelingen mellom kommuner og statlige regionale barnevernmyndigheter”*.

I betalingsrundskrivet Q-6/2007 er det fremhevet at barneverntjenestens ansvar er av subsidiær karakter også overfor funksjonshemmede barn. I del II punkt 2.5 heter det bl.a.:

At barnet er funksjonshemmet gir ikke i seg selv grunnlag for å plassere barnet utenfor hjemmet med hjemmel i barnevernloven. Det er bare dersom det funksjonshemmede barnet samtidig faller inn under de alminnelige vilkårene for tiltak etter barnevernloven at barnevernloven kommer til anvendelse. At barnet på grunn av funksjonshemmingen har større omsorgsbehov enn foreldre med alminnelig god omsorgsevne er i stand til å ivareta, er ikke tilstrekkelig til plassering utenfor hjemmet etter barnevernlovens regler.

I del III punkt 5 er det bl.a. uttalt følgende om kostnadsfordelingen for særskilte tiltak som har sammensatte årsaker:

Dersom funksjonshemmede barn plasseres i statlige eller private barneverninstitusjoner, og funksjonshemmingen innebærer at det må settes inn særskilte tiltak eller særlig tilrettelegging, skal kommunen dekke den del av utgiftene ved institusjonsoppholdet som knytter seg til barnets funksjonshemming, i tillegg til ordinær andel av oppholdsutgiftene. I en del tilfeller kan det være vanskelig å foreta en grensedragnings mellom hvilke tiltak ved institusjonsoppholdet som knytter seg til barnets funksjonshemming. Det må i så fall foretas en konkret vurdering av det enkelte barn. Det vil i denne sammenheng være nyttig å se på hvilke behov barn i samme alder med tilsvarende omsorgssvikt har. På samme måte kan det være nyttig å se hvilke behov hjemmeboende barn i samme alder og med tilsvarende funksjonshemming har.

En kostnadsdeling som beskrevet ovenfor skal imidlertid ikke skje dersom omsorgssvikten er den dominerende årsak til barnets funksjonshemming. Det vil da være den ordinære betalingsordningen innenfor barnevernet som skal legges til grunn.

I vedlegg til Samarbeidsavtale av 19. august 2008 mellom Staten og KS om "*Utvikling av barnevernområdet*" heter det bl.a.:

Tvisteløsningsorganets virkeområde vil også typisk omfatte tilfeller der funksjonshemmede barn plasseres i fosterhjem eller i barneverninstitusjoner, og funksjonshemmingen innebærer at det må settes inn særskilte tiltak eller særlig tilrettelegging. Kommunen skal da dekke den del av utgiftene ved oppholdet som knytter seg til barnets funksjonshemming i tillegg til ordinær andel av oppholdsutgiftene. I en del tilfeller kan det være vanskelig å foreta en grensedragnings mellom hvilke tiltak som knytter seg til barnets funksjonshemming.

Det følger imidlertid av betalingsrundskrivet at en kostnadsdeling som beskrevet ovenfor ikke skal skje dersom omsorgssvikten er den dominerende årsak til barnets funksjonshemming. Det vil da være den ordinære betalingsordningen innenfor barnevernet som skal legges til grunn.

Nemnda vil på grunnlag av ovennevnte knytte enkelte bemerkninger til lovanvendelsen.

Lovens utgangspunkt er, som det fremgår ovenfor, at regional barnevernmyndighet skal dekke utgiftene til fosterhjem og institusjon for barn under 20 år utover kommunens egenandel.

Barneverntjenestens ansvar er imidlertid subsidiært også overfor funksjonshemmede barn, og funksjonshemmede barn under barnevernets omsorg vil ha de samme rettigheter etter andre velferdslover som hjemmeboende funksjonshemmede barn. Nemnda er på dette punktet enig i det prinsipielle synet på forholdet mellom barnevernloven og de øvrige velferdslovene som kommer til uttrykk i ovennevnte retningslinjer.

Nemnda legger videre til grunn at det, slik det fremgår av retningslinjene, i tilfeller hvor funksjonshemmede barn er plassert i fosterhjem eller barneverninstitusjon, og funksjonshemmingen innebærer at det må settes inn særskilte tiltak, må foretas en kostnadsfordeling mellom kommunen og Bufetat basert på en vurdering av hvilke tiltak ved institusjonsplasseringen som er knyttet til funksjonshemmingen. Disse utgiftene skal bæres av kommunen mens øvrige tiltak skal bæres av Bufetat. Denne fordelingen må skje etter en konkret vurdering, som nødvendigvis må bli skjønsmessig. Etter nemndas vurdering kan det ikke være avgjørende for vurderingen om forsterkningstiltaket er hjemlet i barnevernloven. Nemnda legger også til grunn at utfallet av vurderingen både vil kunne bli at kommunen må bære alle utgiftene til særskilte tiltak, og at det skjer en fordeling av utgiftene mellom kommunen og Bufetat. Både formuleringene i rundskrivet og den sammenlignende vurdering som det legger opp til med henholdsvis barn i samme alder med tilsvarende omsorgssvikt og hjemmeboende barn med tilsvarende funksjonshemming, taler etter nemnda syn for en slik fortolkning.

Nemnda nevner for ordens skyld at forutsetningen for en kostnadsdeling er at de særskilte tiltakene eller tilretteleggingen har sin årsak i funksjonshemmingen, jf. ordlyden i rundskrivet: *”...funksjonshemmingen innebærer at det må settes inn særskilte tiltak eller særlig tilrettelegging ...”* I tilfeller hvor forsterkningstiltak alene har sin årsak i omsorgssvikten eller grunnlaget for plasseringen, må resultatet bli at lovens normalordning legges til grunn og Bufetat bærer kostnadene utover kommunens egenandel.

I tilfeller hvor omsorgssvikten er den dominerende årsaken til funksjonshemmingen skal også lovens ordinære betalingsordning legges til grunn slik det er presisert i rundskrivet.

Avslutningsvis nevnes at når plassering av barn med funksjonshemming skjer i institusjoner som er hjemlet i andre lover, reguleres finansieringen av oppholdet av denne lovgivningen, og statlig regional barnevernmyndighet har ikke ansvar for å dekke oppholdet.

3.

I fylkesnemndas avgjørelse av oktober 2008 heter det i premisser bl.a.:

Fylkesnemnda vil bemerke at E åpenbart har rettigheter etter sosialtjenesteloven. Dette er imidlertid ikke til hinder for at han også kan falle inn under barnevernlovens bestemmelser. Avgjørende for denne vurdering er som nevnt om foreldrene kan dekke barnets omsorgsbehov, og – hvis de ikke kan det – om forholdene kan bedres ved bruk av frivillige tiltak, hva enten disse settes inn med hjemmel i barnevernloven eller etter annet lovverk.

Sosialtjenesteloven har som grunnforutsetning at tiltak iverksettes i samsvar med privat parts samtykke. Når fylkesnemnda i denne saken har kommet til at tiltak basert på E's samtykke ikke vil være tilstrekkelig i henhold til barnevernlovens § 4-12, er det åpenbart at et frivillig tiltak etter sosialtjenesteloven heller ikke kan gi tilfredstillende forhold. Slik E fungerer i dag, anser nemnda som klart at han ikke faller inn under lov om psykisk helsevern, som ellers gir hjemmel for tvang. Fylkesnemnda vil for øvrig bemerke at vitnet fra Bufetat ikke hadde vurdert hvorvidt det var behov for tvangshjemmel i saken, og at hun heller ikke kjente til hvorvidt sosialtjenesteloven gir hjemmel for tvang.

Man står derfor igjen med barnevernloven som eneste aktuelle lovverk. Vilkårene for omsorgsovertagelse er åpenbart tilstede, og en plassering utenfor hjemmet vil være til E's beste. Fylkesnemnda legger til grunn at Bufetat vil akseptere vanlig økonomisk ansvar slik det er fastsatt i barnevernloven § 9-4.

Fylkesnemnda fant enstemmig at barnevernlovens vilkår for omsorgsovertagelse var til stede, jfr. barnevernloven § 4-12 første ledd bokstav a jfr. annet ledd.

Slik som partene har presentert saken for tingretten og tvisteløsningsnemnda, finner nemnda at deler av saken herfra må bli å avvise, jf. vedlegg til samarbeidsavtalen av 19. august 2008 mellom staten og KS, jfr. saksbehandlingsreglene § 5.

Bufetat har ovenfor tingretten og tvisteløsningsnemnda fremholdt at staten ikke har plikt til å betale utgifter ut over kommunens egenandel, da slik betaling vil være brudd på anskaffelsesreglementet. I tillegg er anført at Bufetat ikke har fått deltatt i valg av plasseringssted.

Nemnda har ikke kompetanse til å avgjøre tvist mellom staten og kommunen om betalingsansvar innenfor barnevernloven og anskaffelsesregelverket. Det er kun tvist mellom partene om grensen mellom betalingsansvar etter barnevernloven og andre lover – ”gråsonesakene” – nemnda skal avgjøre, jfr. vedlegg til Samarbeidsavtale av 19. august 2008 mellom Staten og KS

Som nevnt er det "gråsonesakene" som er opphavet til ønsket om et tvisteløsningsorgan. Tvisteløsningsorganets arbeid skal således være avgrenset til å gjelde tvister mellom stat og kommune, og omhandle grensen mellom statens betalingsansvar etter barnevernloven og kommunens betalingsansvar etter andre lover.

Det vises også til saksbehandlingsregler for Barnevernets tvisteløsningsnemnd, utarbeidet 17.november 2009 av Barne- og likestillingsdepartementet og KS, hvor det heter i § 1:

Uenigheten må dreie seg om statens betalingsansvar etter barnevernloven og kommunens betalingsansvar etter andre lover.

En slik avgrensning innebærer at uenighet om økonomisk ansvar mellom stat og kommune innenfor barnevernloven ikke omfattes av tvisteløsningsorganets virkeområde. Ei heller skal tvisteløsningsnemnda overprøve faglige vurderinger etter barnevernloven og eventuelle uenigheter om forståelse av anskaffelsesreglementet. Tvisteløsningsnemndas virkeområde vil være uenighet om hvilken lov et tiltak hører under – ikke tvist mellom partene som springer ut av påstått brudd på anskaffelsesreglementet eller tvist om betalingsansvar på grunnlag påstått saksbehandlingsfeil slik tilfellet er i denne saken.

4.

For tvisteløsningsnemnda er subsidiært anført fra Bufetat at *"det er heller ikke noe som tyder på at Es funksjonshemninger er forårsaket av omsorgssvikt. Funksjonshemningene er mest sannsynlig hovedårsaken til at det måtte settes inn særskilte tiltak"*. Bufetat har vist til at Fylkesnemnda for barnevern og sosiale saker i sitt vedtak har lagt til grunn at det ikke foreligger noen svikt ved foreldrenes generelle omsorgskompetanse eller – vilje, men at E har store særskilte omsorgsbehov knyttet til sine diagnoser og funksjonssvekkelse, som det er vanskelig å se at noen foreldre over tid kunne make å tilfredsstille.

Bufetat har videre anført:

Når det gjelder hvilke behov et hjemmeboende barn i samme alder og med tilsvarende funksjonshemming ville hatt, antar Bufetat at alternativene etter sosialtjenesteloven/kommunehelsetjenesteloven ville vært opp mot 100 % avlastning i form av barnebolig/omsorgsbolig i tillegg til behov knyttet til behandling/habilitering. Et barn uten tilsvarende funksjonshemninger, ville etter barnevernloven vært plassert i kommunalt fosterhjem eller evt., i en ordinær institusjon uten ekstra bemanning sammen med andre jevnaldrende.

Nemnda deler Bufetats syn på Es hjelpebehov, og viser i tillegg til uttalelsene i Fylkesnemndas vedtak til overlege Hs uttalelser i brev av april 2010 fra Universitetssykehuset i F til barneverntjenesten i kommunen.

Nemnda må legge til grunn for sin uttalelse at det foreligger vedtak om omsorgsovertakelse og plassering i barneverninstitusjon. Det er i slike tilfeller de særskilte tiltakene ved institusjonsoppholdet som nødvendige som følge av funksjonshemmingen som skal dekkes av kommunen, se punkt 2 ovenfor om nemndas lovforståelse. I samsvar med dette finner nemnda at kommunen må dekke utgiftene ved institusjonsoppholdet utover de alminnelige utgiftene til et ordinært institusjonsopphold, dvs. i institusjon uten ekstra bemanning og sammen med andre jevnaldrende.

Nemnda er klar over at en slik fastsettelse av kostnadsfordelingen ikke er entydig, men fordi nemndas mandat er å avgi rådgivende uttalelser, finner nemnda å kunne avgi en uttalelse som kan være retningsgivende for partenes nærmere fordeling av kostnadene.

For ordens skyld understrekes at nemnda med dette ikke har tatt stilling til om Bufetat likevel fritas for betalingsplikt fullstendig på grunnlag av sin prinsipale anførsel. Dette må avgjøres i tvisten for domstolen.

Etter dette blir saken å avvise hva gjelder Bufetats prinsipale anførsler, mens etatens subsidiære anførsel tas til følge for så vidt gjelder de merutgifter ved institusjonsoppholdet som er knyttet til funksjonshemmingen.

Avgjørelsen er enstemmig.

Slutning:

1. Tvisten mellom staten og kommunen om betalingsansvar innenfor barnevernloven og anskaffelsesreglementet avvises.
2. Under forutsetning av at utgiftene til institusjonsopphold skal skje i henhold til Rundskriv Q-06/2007, skal statlig barnevernmyndighet betale de alminnelige utgiftene knyttet til ordinært institusjonsopphold, mens kommunen skal betale merutgiftene ved institusjonsoppholdet knyttet til guttens funksjonshemming. Med ordinært institusjonsopphold menes opphold i institusjon sammen med jevnaldrende og uten særskilt bemanning.

Kristel Heyerdahl

Kim Heger

Ola Rømo

